

Monjos de la terra

Text > GERARD BAGUÉ, director

Moltes feines en entorns urbans o tecnològics ens allunyen d'una connexió profunda amb la natura i el ritme de les estacions. Aquesta desconnexió pot resultar fins i tot alienadora. Som expulsats d'un cicle vital que històricament ha donat sentit i estructura a la vida humana. Tenim una brúixola interna connectada amb la natura, som part d'un ecosistema amb els seus propis ritmes de creixement, maduresa, mort i renovació.

A l'oficina, a les fàbriques, en entorns altament tecnològics, sota la llum artificial, amb un horari rígid i sovint executant tasques repetitives de les quals no veiem els resultats, la ment s'endinsa i es perd en espirals de rutina, fins i tot de buit emocional i espiritual. La natura ens recorda que cada estació té un sentit. La primavera és creació i renaixement; l'estiu, esplendor i fins i tot lassitud; la tardor, reflexió i collita; l'hivern, repòs i introspecció. Desvincular-nos d'aquest cicle implica deshumanització, de vegades fins i tot desmotivació i estrès. Ens cal imaginar maneres de treballar més sostenibles i humanes, que respectin no només el medi ambient, sinó també la nostra essència connectada a la natura. Hi ha un moviment de reconexió a la natura, encara massa circumscrit a les classes més benestants i als professionals liberals, però que amb el temps s'hauria d'estendre a altres capes de la població. La irrupció de la intel·ligència artificial pot contribuir a alliberar alguns treballadors de les tasques més repetitives i alienadores.

Les feines agrícoles i ramaderes, malgrat el poc reconeixement social i econòmic, malgrat els horaris intempestius i el desgast físic, tenen unes satisfaccions que alimenten la ment i l'esperit. Un d'aquests pagesos inesgotables i tenaços que mena una granja amb més d'una vintena d'espècies animals diferents em deia fa poc que la seva feina era una devoció, que se sentia com un monjo que ha fet uns vots que no pot trair. Era conscient que la dedicació que li demana la terra i el bestiar l'aparten de la vida mundana, del temps de lleure del comú dels mortals, però també li donen una vida més plena, més intensa que a la majoria. És per això que molts pagesos, com alguns artistes, no es jubilen mai. Com un pastor d'ovelles que vaig conèixer a Torrent, Joan Parals, que continuava amb un ramat de cinquanta ovelles malgrat que ja ningú no en volia la llana. Havia fet de pastor tota la vida i havia arribat a fer la transhumància travessant rius, valls i muntanyes amb mig miler d'ovelles, com un d'aquells vaquers del Far West americà que gairebé tenim més presents que els pastors nostrats. Tot i els anys passats al costat de les ovelles, aquest pastor no havia aconseguit entendre-les, de tan especials com són aquests animals, però les necessitava al seu costat. Un vell pastor li va donar un savi consell que va seguir tota la vida: «No miris d'entendre-les, que no te'n sortiràs, l'únic que has de fer és estimar-les». I així, com els monjos que estimen Déu per damunt de totes les coses amb l'únic suport de la pròpia fe, els pagesos estimen la terra i les bèsties sense entrar en altres consideracions.

>> Joan Parals, pastor de Torrent. (Foto: GERARD BAGUÉ)